

Bulletin 198

J A A R G A N G 23 / s e p t e m b e r
2003

Bestuur 2002 / 2003

President	Henk Drost
Oud President	Marnix Jansen Venneboer
1 ^e Vice President	Koos Kuiper
2 ^e Vice President	Bert Lamers
Secretaris	Henk Breuker
Pennigmeester	Martin Liefink

Secretariaat:

Henk Breuker,
Lebuïnusstraat 23, 7009 MV Doetinchem
Telefoon 0314 - 343056, mobiel 06 – 22376774
Fax 0314 – 354697 E-mail: Doetinchem@lions.nl
Website: www.Lions.nl/Doetinchem
Digitaal ledenboek: www.lions.nl/lolas

Bankrekening ABN-AMRO : 66.03.11.232
(Postrekening van de bank: 824200)

Bijeenkomsten

Iedere maand:

- 1^e woensdag 20.00 uur Vergadering
- 3^e woensdag 18.00 uur Taphap
- 5^e woensdag 18.00 uur Taphap met L.L.L.

Plaats:

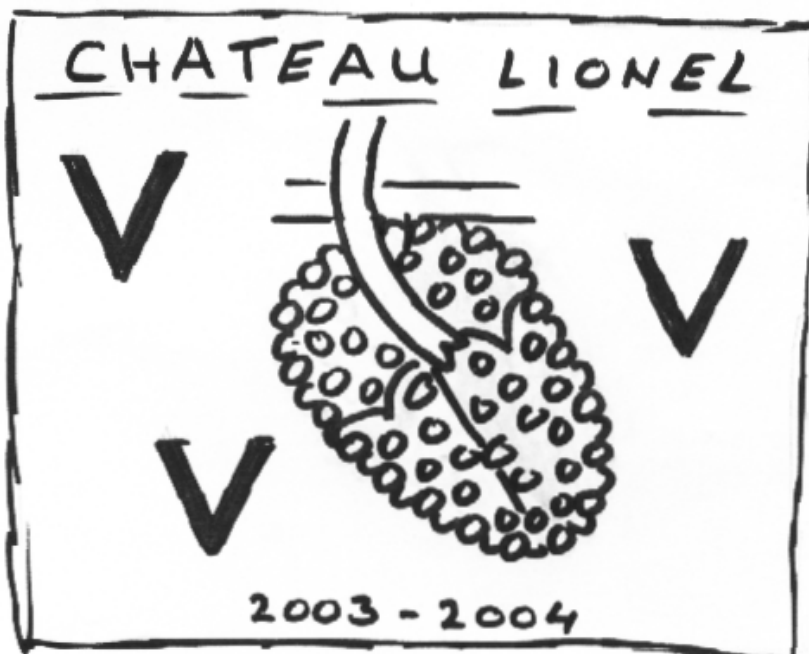
**Gasterije De Heereboer, Oude Doetinchemseweg 42
Zeddam, telefoon 0314 – 651940, telefax 0314 – 652488.
e-mail info@deheereboer.nl**

Bij verhindering voor de vergadering **Altijd** bij de secretaris afmelden: 0314–343056
Bij verhindering taphap **Altijd** vóór 17.00 uur bij Gasterije De Heereboer afmelden.

Voor 5^e woensdag opgave bij Gasterije De Heereboer
Tussen 12.00 en 17.00 uur.

Pres(s)praat September 2003

Enigszins aarzelend begin ik mijn eerste pres(s)praat. Wordt het een beschrijving van wat geweest is en van wat gaat komen in dit Lionsjaar, moet het een enthousiasmerend stukje worden met als doel onze club naar nog grotere hoogten te stuwen of kan het ook minder pretentius en is er ruimte voor zomaar een bespiegeling. Ik neem maar de vrijheid in de komende maanden in wisselend mate al deze aspecten aan de orde te laten komen, U daarbij hopelijk niet al te zeer vervelend.

“Ben zojuist toch maar ns begonnen met mn kleren bij elkaar te graaien en ik kan jullie vertellen... nu beginnen de zenuwen dan toch n beetje toe te slaan.. Heb nog n drukke dag voor de boeg, want moet mn tas pakken, nog ff naar mn collegaatjes, mn zus (sorry, Helen) en dr vriend komen vanavond eten en ik zal vast nog vanalles moeten doen wat ik ben vergeten...”

Zomaar een stukje uit een mailtje dat wij van een nichtje kregen. Zij gaat in het kader van haar studie een half jaar naar Zweden. Om sneller te kunnen mailen of SMSsen worden letters die voor iedereen duidelijk zijn blijkbaar als overbodig beschouwd en dus gemakshalve weggelaten. Leven en beleven is het thema voor dit Lionsjaar. Ook onze taal leeft.

Inmiddels is het nieuwe Lionsjaar alweer begonnen. Woensdag 20 augustus beleefden we onze inmiddels traditionele opening met een door de activiteitencommissie uitstekend georganiseerde barbecue. Dankzij de gastvrijheid van Henk en Wil Kets genoten wij naast spijs en drank ook van een riante lokatie met wijds uitzicht. Aan het slot van de avond liet Will ons trots het bijzondere en letterlijk schitterende schilderij zien dat Herman van den Broek voor hen gemaakt heeft en dat een prominente plaats in hun woonkamer inneemt. Een belevenis.

Maar ook in de hete zomerpauze heeft het Lionsleven niet stilgestaan. Het Sommerfest in Dorsten werd bezocht, het kleurenpalet in Doesburg was een groot succes en onze club heeft een goed figuur geslagen bij het Lions jeugdkamp. Ook volop actie in het kader van de kerstpakketten voor de wereldwinkel. In overleg met onze jumelagevrienden uit Dorsten is besloten 4000 euro te schenken uit onze ruim gevulde jumelagepot aan de Moeder Theresa Stichting te Ulft. Van dit geld willen we een onderkomen laten bouwen voor de allerarmsten in Roemenië. Met respect voor het leven van hen die het niet zo goed getroffen hebben.

Bovenstaande laat zien dat onze jumelage waardevol is. Samen maken we de "We serve" gedachte waar. Laten we dit koesteren en dat bevestigen door een goede deelname aan ons gezamenlijk uitstapje op zaterdag 27 september naar Keulen, waarover elders in dit blad meer.

Als U dit leest heeft Arnoud Brok ons al laten horen dat muziek een belangrijke plaats in het leven inneemt. Voor daarna raad ik U alvast de spieren soepel te maken. Want de maand oktober staat in het teken van de hartmassage en de mond-op-mond beademing. Opdat U doeltreffend kunt handelen als U met een situatie geconfronteerd wordt van iemand die dreigt te overlijden aan een hart- of ademstilstand.

Het leven in al zijn facetten loopt als een rode draad door ons Lionsleven. Zogezien zijn Lions net gewone mensen. Maar wel met een opdracht.

Met Lionsgroet,

Henk Drost

Uitstapje met Dorsten op zaterdag 27 september.

Programma in het kort:

08.30 uur uiterlijk (!) verzamelen bij station Emmerich

08.45 uur vertrek station Emmerich

10.30 uur aankomst Keulen

11.00 uur bezoek aan "Chocolademuseum" met frühstück bezichtiging museum met lekkernijen

(het is ongeveer 15 minuten lopen van station naar museum, rustig tempo. Voor diegenen die dat niet redden is vervoer per taxi mogelijk) daarna vrij voor bezichtiging stad (Dom, winkelen, Rijnpromenade, biertje etc.)

+17.00 uur bezoek Brauhaus met rondleiding, surprise en Gutes Deutsches Essen.

20.30 uur vertrek station Keulen

22.15 uur aankomst Emmerich

Kosten:

Trein met "meermanskaart" 22,00 tot 25,00 EURO pp. afh. aantal

Keulen 30,00 tot 40,00 EURO pp.

Dus totaal ergens tussen 50,00 en 65,00 EURO pp. voor een geweldige dag Keulen.

Ik hoop op een goede opkomst, in de eerste plaats om samen een gezellige dag te beleven, maar ook om de jumelage, waar we indertijd samen vrijwel unaniem voor gekozen hebben, te bestendigen.

Diegenen die mee gaan graag opgave bij mij **vóór 7 september**,

per e-mail hdrost@wxs.nl

per fax 0314 366215

of telefonisch 0314 366214

Indien verhinderd graag ook afmelding!

Met Lionsgroet,

Henk Drost

Kleurenpalet van de Achterhoek

Zaterdagmorgen 19 juli 06.30 uur. De wekker loopt af. Krakend kruip ik mijn bed uit en realiseer mij pas halverwege de trap dat dit de dag van Het kleurenpalet van de Achterhoek moet worden, hetgeen mij op dat moment zeer gestolen kan worden. Kunst... omdat het moet. Dat tv programma is mij 's avonds meestal te laat, maar vroeg in de ochtend bevalt het idee mij evenmin.

Na het dagelijkse glas vers geperst fruit en de eerste kop koffie kom ik iets bij zinnen en begin ik te beseffen dat ik mij niet alleen ooit als dagverantwoordelijke heb opgegeven, maar er ook al de nodige tijd heb ingestoken. Samen met Rien lokale musea bezocht, een fotoserie van Doesburg gemaakt, de VVV allervriendelijkst van voldoende plattegronden beroofd en de nodige drang uitgeoefend om voldoende manschappen in Doesburg te ronselen. Na de tweede kop koffie begin je er dan zelfs al wel zin in te krijgen en wint de nieuwsgierigheid het alras van het ochtendhumeur.

Om half acht in de auto om te bemerken dat je zeker niet de eerste bent die matineus onderweg is, waardoor je ook nog enkele minuten te laat in Doesburg aankomt. Gelukkig zijn vijf Lionsleden wel op tijd en de materiaalwagen niet zodat ik niets hoeft te missen.

Sjoerd en Ineke Roorda, initiators van het Kleurenpalet zijn er ook, evenals twee aanvallige Rabobankmedewerksters die ons de hele (erg warme) dag van koffie en andere drankjes zullen voorzien. Omdat Sjoerd al eens een keer bij mij thuis is geweest om de hele procedure door te nemen en dus geacht wordt op de hoogte te zijn, hoeft ik de instructie van Tineke niet mee te maken, en wordt ik benoemd tot een soort hoofd algemene zaken. Als eerste taak krijg ik de koffieuitleiding toegewezen... Na aankomst van het materiaal wordt door ons de bankhal ingericht met een aantal wanden waar later op de dag de kunstwerken komen te hangen en de inschrijvingstafels in gereedheid gebracht. Het dient gezegd: de organisatie is perfect en de ochtendploeg pakt de zaken bijzonder voortvarend op. Wanneer de eerste deelnemers zich komen melden loopt dan ook alles direct al op rolletjes.

Voor onze club is dit evenement nieuw en wij zijn dan ook nieuwsgierig naar wie er al zo aan een dergelijke teken- en schilderwedstrijd deelnemen. Sommigen komen in groepjes, anderen alleen, en de jeugd meestal vergezeld door ouders. Sommigen ietwat gehaast, want zij hebben maar tot half vier de tijd, anderen nemen rustig de tijd voor een kop koffie, want je hebt immers toch de tijd tot halfvier. Maar verder allemaal gewone mensen die, 38 in totaal, met een paneel van 40x50 cm het bankgebouw weer verlaten om een schilderachtig plekje te gaan

innemen, meestal niet na Doesburgkenner Hans de Vries om advies gevraagd te hebben. De fotoserie en de dia's van de Roode Toren komen daarbij goed van pas.

Tegen tien en wordt het rustig en dienen er nog wat administratieve zaken afgewikkeld te worden en kan ik tevreden afscheid nemen van de ochtendploeg. Koos Witkop (" Ben ik daar niet te oud voor?" Nee dus, en een prachtvoorbeeld voor ons allemaal), Hans de Vries, Hans Bruyn, Marnix Jansen Venneboer en Jan van Iersel verdienen heel veel dank (de laatste drie waren nota bene de vorige avond ook nog naar het Sommerfest in Dorsten geweest).

Tijdens de rustige uren zijn Sjoerd, Tineke en ik Doesburg in geweest om een kijkje te nemen bij de diverse creatieve activiteiten. De meeste zittend achter een schildersezels, een enkeling staand, verlenen Doesburg de aanblik van een kunstenaarsstadje. Natuurlijk zijn de schilderijen nog maar in een pril stadium, maar de nieuwsgierigheid wordt wel steeds groter. Vanzelfsprekend verschillen de onderwerpen, maar evenzeer de stijlen waarin gewerkt wordt. Nieuw voor mij was dat er kennelijk toch een grote groep mensen is die zeer regelmatig op divers niveau zich artistiek, doch in ieder geval creatief uitleeft. En je moet toch ook enige lef hebben om zo maar ergens op straat te gaan zitten schilderen.

Door Sjoerd en Tineke werd ik uitgenodigd voor een lunch in de Waag, maar op mijn voorstel werd dat de binnenplaats van La Fleur, een favoriet plekje van ons vanwege de Franse sfeer die er heerst, zeker op zo'n stralende zomerdag. Een voltreffer, gelet op hun reacties en de aanbevolen mosterdsoep smaakte als vanouds. Het voordeel van zo'n rustmoment is ook dat je wat verder kunt praten over de opzet en organisatie van het kleurenpalet. Zij hebben dat ooit op een vakantie aangetroffen in een Bretons stadje en hebben dat twee jaar geleden geïntroduceerd in de Achterhoek, waar het inmiddels is uitgegroeid tot een evenement dat in elf steden wordt gehouden, met daarbij dit jaar niet alleen een primeur in Doesburg maar ook in het Duitse Anholt. En met veel succes! Het is dan ook geen toeval dat Sjoerd voor dit initiatief onlangs een Melvin Jones Award heeft gekregen.

Vanaf halfdrie konden de werken worden ingeleverd. De taak van de middagploeg was onder andere het inlijsten van de kunstwerken waarvoor speciale frames gemaakt waren. Martin Liefink (daarvoor speciaal gekomen van zijn camping in Lent), Gerard Roelofsen, Anneke Peerenboom (die Peter-Bob verving, die zij voor dag en dauw eerst nog even naar Schiphol had moeten brengen, klasse dus!) en Jan Kruit

kweten zich meer dan voortreffelijk van hun taak., waarvan het gevolg was dat er langzaamaan een heuse tentoonstelling ontstond met in totaal 37 werken. Natuurlijk bekijk je die zelf ook met belangstelling en ik kan zeggen dat er bijzonder fraaie resultaten te bewonderen waren. Natuurlijk, niet alles was even aansprekend, maar het resultaat was toch zeker opmerkelijk te noemen.

Met enige trots had ik Sjoerd een paar weken terug meegedeeld dat wij in staat waren een jury uit eigen gelederen te leveren. Herman van der Broek, Theo Soontiëns en Ietsje Kuiper hadden de moeilijke taak om te jureren en de winnaars uit de diverse categorieën te kiezen. In opperste concentratie en met behulp van een uitgekiend beoordelingssysteem slaagde zij er in om precies op tijd met hun werk klaar te zijn. Tineke, Anneke en ik hielden ons met de puntentelling bezig en omdat er alleen op nummers en niet op namen of categorieën werd gejureerd, werd het spannend om later zelf ook na te gaan welk nummer nu bij welk schilderij hoorde.

Om vijf uur hadden zich een kleine honderd mensen in de inmiddels behoorlijk warme bankhal verzameld om te werken te bewonderen en mocht ik de winnaars bekend maken, waarna Herman een deskundige toelichting gaf op de keuze van de jury.

Het venijn van de dag zat hem misschien wel in de staart: alles moest immers ook weer afgebroken worden. Ik kan verzekeren dat dat een hels karwei was, niet eens zozeer vanwege de zwaarte ervan als wel door de warmte. Drijfmaten shirts dus. Gelukkig sponsort de Rabobank een wielerploeg dus snel aan Daphne en Els een droog t-shirt gevraagd, dat helaas niet aanwezig was. Geen wonder dat de Raboploeg in de Tour niets presteert.

Al met al na een buitengewoon boeiende en geslaagde dag om zeven uur weer thuis, tevreden terugkijkend op een evenement waar onze clubleden een grote bijdrage hebben geleverd om dat allemaal vlekkeloos te laten verlopen. Zonder Sjoerd en Tineke was het bijna onmogelijk geweest, dus ook hen ben ik veel dank verschuldigd. In mijn praatje bij de bekendmaking van de winnaars heb ik mijn enthousiasme voor het Kleurenpalet al duidelijk laten blijken en daarbij de toezegging gedaan dat ik de club zoal voorstellen om ook volgend jaar hier weer aan mee te werken. Je zult daar dus nog meer van horen. Ik weet mij daarbij overigens gesteund door de die dag aanwezige Lions. Het is immers geen toeval dat een groot deel van de "ochtendploeg" 's middags teruggekomen is om de resultaten te zien van de mensen die zij zelf die ochtend hadden ingeschreven.

Inderdaad: kunst... omdat het moet.

HB

P.S.

Het is inmiddels een paar weken later. Ik heb de evaluatievergadering van het Kleurenpalet bijgewoond. De organisatie is zeer te spreken over onze bijdrage en wil Doesburg graag in het circuit houden. Waarvan acte.

In totaal zijn er 370 kunstwerken gemaakt, door ruim 200 deelnemers. Gus en ik bezochten op 30-09 de slotmanifestatie in het fraaie stadhuis van Zutphen. De 80 beste werken van alle schilderdagen werden tentoongesteld, over het algemeen van een verrassend niveau. De kunstreis naar Praag is gewonnen door de schilder die in Doesburg de publieksprijs heeft gewonnen. Eén van de masterclasses bij Talens is gewonnen door de winnaar van de Doesburgse dag. Het Doesburgse publiek en onze eigen jury hebben dus goed werk geleverd.

Green yard Camp

Of

Chris goes international

Een maand of wat geleden besloot onze club eendrachtig een dag voor haar rekening te nemen voor de deelnemers aan het Green Yard Camp in plaats van dat wat al te goedkoop af te kopen voor 400 euro. Voor het leeuwendeel (wat een toepasselijk woord) betekent dat verder helemaal niets, voor een klein groepje Lions toch best wel wat werk. Er dienen toch gauw drie of vier vergaderingen te worden bijgewoond, er moet een programma bedacht worden, afspraken gemaakt en de toegewezen dag dient te worden vrijgehouden.

Voor de organisatie van het kamp was het teleurstellend dat beide andere Doetinchemse clubs tijdens de voorbereidingsvergaderingen verstek lieten gaan, hetgeen voor ons dan wel weer het voordeel had dat ons programmavoorstel direct geclaimd kon worden, je served of je served niet tenslotte. Daarom kon Koos Kuiper al in een vroeg stadium aan de slag en had onze club de zaken snel voor elkaar.

Op een bloedhete dag woonden Koos en ik de opening van het kamp bij. Keurig op tijd haalde Koos mij op in de cabrio van Ietsje. Nu rijd ik een enkele keer wel eens mee in de cabrio van dochter Anne-Marie. Vooral als wij dan moeten wachten bij een stoplicht en ik de blikken zie van wachtende fietsers krijg ik, natuurlijk ten onrechte, maar toch, het gevoel

van een vieze oude man. En derhalve op deze openingsdag het gevoel van twee vieze oude mannen. (Misschien moeten wij in onze club proberen een psycholoog binnen te halen...) De opening liet nogal op zich wachten, hetgeen ik niet en Koos wel wist. Genoeg tijd om contacten te leggen met andere aanwezige Lions, hetgeen niet alleen leuk, maar wellicht ook nuttig is.

De opening zelf was de moeite waard. Niet alleen vanwege de harde carbidknal die het kamp leven inblies, maar vooral omdat het toch wel imposant is om jongelui uit 16 landen voorgesteld te zien worden. Door de sars-epidemie dit jaar geen jappers hetgeen ongetwijfeld een heleboel taalproblemen bespaarde.

Koos, Chris en ik zouden op "onze dag" de campers per fiets ophalen ergens in the middle of nowhere tussen Hengelo (G) en Baak, voor Koos en mij reden genoeg om de fiets op de fietsendrager te zetten, hetgeen toch gauw een besparing van 25 km fietsen zou betekenen. Chris evenwel besloot alles per fiets te doen, hetgeen natuurlijk buitengewoon sportief is, wat hij dan ook direct bij aankomst op een vileine manier liet merken door te suggereren dat wij hem bij het passeren bewust niet hebben opgepikt, erger nog, hem geen blik waardig hadden getoond. Terwijl wij een kwartier voor tijd aanwezig waren om een kopje koffie te drinken, kwam Chris op de van hem bekende manier tien minuten te laat, daarmee een kleine dertig mensen laten wachten. Geen reden voor hem om niet omzichtig mee te delen dat hij nu toch echt toe was aan koffie en dat even langer wachten niet zo erg was, het was immers nog vroeg. Gelukkig zat de kampeerboerderij al op slot en na dit zelf gecontroleerd te hebben legde Chris zich bij het onvermijdelijke neer: de Doetinchemse dag kon beginnen.

Zo stonden 23 kampdeelnemers uit 16 landen klaar om vergezeld door 5 juniorstafleden richting Doetinchem te fietsen. Merkwaardig was dat de stafleden niet de moeite namen om ons voor te stellen: je trekt tenslotte toch zo'n hele dag met elkaar op. (Er zaten nota bene ervaren kampleiders bij, die hun gezag kennelijk vooral meende te moeten ontlenen aan het de hele dag op blote voeten lopen. Sinds de mens recht op is gaan lopen is er toch wel wat meer vooruitgang geboekt lijkt mij.) Daarom nam ik maar het initiatief om onszelf aan de groep voor te stellen: Dear campers, may I have your attention please for a moment, to introduce etc. Voorstellen, het programma toelichten (de jeugdstaf was er niet zeker van dat iedereen daarvan op de hoogte was: dat hadden zij dus verzuimd om zelf te doen) en natuurlijk iedereen een prettige dag toewensen. Heel normaal dunkt me. Maar het had wel als nadeel dat ik de rest van de dag ook degene zou blijven die het woord zou voeren, ook na diverse pogingen om die taak te delen met mijn mede-Lions.

Wij hadden een klein uur om naar de eerste afspraak te gaan: een bezoek aan de Doetinchem Fire Brigade. Je hebt dan onderweg mooi even de tijd om wat bij te praten met de jeugd staf om iets over de groep te weten te komen en te horen wat de ervaringen tot nu toe zijn. (Gênant om dan te horen dat een club vanwege de toch wel hoge kosten van hun voorgestelde programma zomaar een programmaonderdeel van een andere club overnam, die daarmee natuurlijk in de problemen kwam.) Gelukkig fietste de groep gedwee achter ons aan en kwamen wij redelijk op de afgesproken tijd en nagenoeg zonder ongelukken bij de brandweer aan, waar ook Hans de Vries ons al stond op te wachten.

Nadat wij van koffie waren voorzien kregen wij een aantal voortreffelijke voordrachten, keurig in het engels, over de diverse aspecten van het brandweerwerk. Vooral boeiend was de demonstratie, aan de hand van een kunstig in elkaar gezet model van een gebouw, van wat je het beste kon doen bij het uitbreken van een brand. Aan de hand van een recent uitgebroken brand op de Veentjes liet men ons zien wat de gevolgen kunnen zijn van het uit nalatigheid niet sluiten van een paar simpele deuren. Brandveiligheid is niet iets waar de doorsnee burger veel aandacht aan besteedt. Tijdens de volgende videovoorbeelden van rampenbestrijding viel op dat de aandacht hier en daar wat weg begon te vallen. De jeugd staf deelde daarop mee dat de vroeg op de dag gemaakte afspraak wel diende te worden nagekomen. Sommigen hadden namelijk de vorige nacht nog al flink doorgehaald en een enkeling had het bed helemaal niet gezien. Dan is het wel begrijpelijk dat als het licht uit en de video aangaat, de oogjes al snel wat klein beginnen te worden. (Maar ondertussen kan je je natuurlijk ook afvragen wat de rol van de jeugd staf is geweest die dat toch maar heeft laten passeren. Bovendien was het voor ons nogal vervelend juist omdat de brandweerofficieren werkelijk hun uiterste best hadden gedaan om het bezoek tot een succes te maken.)

Het hoogtepunt (ook in letterlijke zin) was de demonstratie met het echte spuitwerk en het inzetten van de hoogwerker. Het valt nog niet mee om een brandspuit effectief te hanteren en een hoogwerker werkt soms wel erg hoog.

Vervolgens langs de Oude IJssel gefietst op weg naar het padvindersonderkomen aan de Keppelseweg voor de lunch. Ietsje Kuiper had daar al voor frisdrank en melk gezorgd en in alle rust en vooral in de schaduw kon iedereen even bijkomen, hetgeen voor sommigen dus even bijslapen werd. Voor ons een goede gelegenheid om hier en daar een praatje te maken met de campers. Ik had zelf bijzondere belangstelling voor een meisje waarvan ik wist dat ze uit de

Oekraïne kwam, omdat wij daar immers zelf onlangs een cruise over de Dnjepr hadden gemaakt. De meegebrachte kaart, in het cyrillisch, deden haar aan thuis denken en mij aan prachtige steden als Kiev, Odessa en Yalta en vol enthousiasme hebben wij een tijdje gekeuvel. Opvallend is dat "oostblokkers" in vergelijking met vroeger veel beter Engels spreken en er dus veel verbeterd in die landen, ook al blijft het voorlopig nog een arm en helaas, corrupt land. Een gevolg daarvan is natuurlijk ook dat zij niet per vliegtuig naar Nederland is gekomen, maar per autobus, een tocht waar je toch al gauw zo'n 60 uur over doet. Ga er maar aan staan, per plane vlieg je binnen drie uur naar Kiev! Ook een mede-kampgenoot uit Wit-Rusland had er zo lang over gedaan. Je moet er wat voor over hebben. Des te merkwaardiger is het dat tijdens de lunch het belarusmobieltje lawaai maakte en er rustig een lange tijd even met thuis werd gebeld... Ook Hans, Koos en Chris onderhielden zich met de gasten, waarbij Chris dat overigens het kortst volhield om even amechtig op een bank neer te zigen en waarschijnlijk al in diepe gedachten verzonken was waar wij nog geen benul van hadden. Zo'n groep is nogal een verschil met de eenvoudige wereld van zijn bij ons bekende nichtje Greetje van de Veluwe.

De volgende stap was naar het terrein van Doetinchemse jeu de boules club. Twee medewerkers ontvingen ons en legden de regels van het spel uit. Wij hadden er voor gekozen nu eens niet iets typical Dutch te doen zoals klootschieten. Bovendien heeft het als voordeel dat je op een niet al te grote ruimte heel relaxed met elkaar een simpel spel kunt spelen dat niet alleen heel leuk is, maar ook binnen de kortste keren in de vingers te krijgen is. Merkwaardigerwijs dacht de jeugd staf dit moment te kunnen benutten om het avondprogramma voor te bereiden. Uiteraard geen goed idee en door ons dus afgeblazen. Terwijl wij zelf onder een parasol alles een beetje in de gaten hielden begon Chris merkwaardig gedrag te vertonen. Zonder noemenswaardige aanleiding meende hij te kunnen constateren dat Koos zeer waarschijnlijk aspiraties had om op internationaal niveau door te dringen binnen de lions-organisatie. Koos zelf was hier natuurlijk wel het meest verbaasd over, maar Chris hield voet bij stuk. Naar alle waarschijnlijkheid is hier spraken van een in de psychotherapie bekende vorm van overdracht, waarbij de eigen gedachten of wensen worden overgedragen op iemand anders. Hetgeen overigens als een grote fout wordt gezien. Dat Chris zelf bezig was zijn grenzen te verleggen bleek uit een van de talloze telefoontjes die hij die dag pleegde met zijn mobieltje. Hij deelde zijn gesprekspartner (naar ik aanneem een kantoormedewerkster) mee dat hij de volgende dag naar Deventer moest en of zij wilde opzoeken waar hij moest zijn. Als je

begint je Achterhoekse grenzen te verleggen begint dat natuurlijk met een goede voorbereiding.

Omdat een dagprogramma vaak goedbedoeld wordt volgestopt met allerlei activiteiten leek het ons een beter idee om een uurtje vrij te geven in de wetenschap dat je in Doetinchem toch niet veel kwaad kunt. Zelf dronken wij een lekker glas bier in de Waterstraat, waarbij eens te meer bleek dat Chris over een enorm lokaal netwerk blijkt te beschikken. Om de haverklap wordt hij aangesproken of spreekt hij iemand aan waardoor een goed gesprek vrijwel onmogelijk wordt. (Logisch dat hij zijn reikwijdte nu wil vergroten.) Helaas gaat daarbij ook zijn tijdsbesef verloren. Waren de campers keurig op tijd bij Toon, Chris arriveerde zijn traditionele 10 minuten te laat.

Want ter afsluiting van de dag genoten wij van een voortreffelijke maaltijd in Resto Gasseling. Een welkome afwisseling voor de campers die inmiddels al veel pastamaaltijden en bbq's hadden meegemaakt. Buitengewoon attent en tricky van Toon was dat hij de jarige die wij die dag in ons gezelschap hadden als laatste uitserveerde, waarbij niet alleen de kip van een heus vuurwerk was voorzien, maar tegelijkertijd het "Lang zal zij leven" door de zaak weerklonk. Je kunt bij Indiase mensen vanwege de wat donkere huid niet goed zien of zij blozen, maar zichtbaar verrast was zij zeker. Ook toen wij haar namens onze club als herinnering een fotoboek over Holland aanboden. Ondertussen gaf Chris steeds meer blijk van zijn internationale belangstelling door zijn verbazing uit te spreken dat een niet erg Turks uitzierend meisje toch echt uit Turkije kwam en door uitvoerig tegen een Zwitserse te vertellen dat hij lang geleden wel eens in dat land geweest was en het er zo schoon vond. En om al direct zijn eerste kontakten te verdiepen schroomde hij ook niet om zijn jeugdige tafelenoten na de enorme ijscoup te fêteren op een heuse Hajenius-sigaar, niet nalatend om op de bijzondere kwaliteit ervan te wijzen. Tot mijn verbazing maakten ook de dames dankbaar gebruik van deze geste. Chris gaat het nog ver brengen in het buitenland.

Vermoeid en voldaan restte ons alleen nog maar de terugreis naar de kampeerboerderij in het Hengelose buitengebied. Van een Fins meisje hoorde ik dat in dat land jeugd uitgewisseld wordt via scholen. Zij kunnen inschrijven op uitzending en na advies van de schoolleiding wordt door de betrokken Lionsclub een selectie gemaakt. De reiskosten worden door de club betaald, evenals een klein zakgeld. Daarbij was al eerder opgevallen dat de Finse deelnemers ook keurig in de lionsspullen waren gezet. Opvallende backpacks met natuurlijk de Finse vlag en het

Lionsembleen. Zo geeft ieder land op een eigen wijze invulling aan dit project.

Weer teruggekomen op de uitvalbasis bleek Chris op achterstand gereden te zijn. Ongetwijfeld heeft hij ook dat uurtje gebruikt om zich te verzekeren van internationale contacten. Toen ik hem na het afscheid (de jeugdstaf moesten wij nota bene zelf ergens opzoeken) aanbood om met mij per auto mee terug te rijden, sloeg hij dat subiet af: hij fietste liever. Ongetwijfeld om nog wat te dromen over zijn wereldwijde mogelijkheden in vast wel de nabije toekomst...

HB.

De kille cijfers

Het eerste bulletin van het nieuwe fiscal year brengt altijd een overzicht van de attendance van het vorige jaar. Al of niet dus een nummer om naar uit te kijken.

In het afgelopen jaar zijn in januari de cijfers van de eerste helft van de jaargang 2002/2003 gepresenteerd. Hieronder het volledige overzicht. In de eerste helft zijn er 10 bijeenkomsten geweest, in de tweede helft 13. Per lid is een overzicht gegeven van de aanwezigheid per helft en het op hele getallen afgeronde aanwezigheidspercentage.

Naam	Aantal 1 ^e halfjaar(10)	Aantal 2 ^e halfjaar(13)	%
Henk Breuker	10	12	96
Herman vd Broek	8	7	65
Rien ter Brugge	9	10	83
Dick de Bruin	8	3	48
Hans Bruyn	7	11	78
Henk Drost	9	7	70
Wim Frommé	8	9	74
Toon Gasseling	8	10	78
Chris Geurink	5	8	57
Jaap Gosses	7	4	48
Gerard Hehenkamp	6	10	70
Jan v Iersel	7	10	74
Tom Jacobs	7	10	74
Marnix Jansen V.	10	12	96
Jan Jurriëns	6	8	61
Theo Kamps	6	7	57
Henk Kets	10	11	91
Hans Kietselaer	8	10	78
Henk Kouwenberg	-	7	54

Jan Kruit	7	11	78
Koos Kuiper	6	7	57
Bert Lamers	8	7	65
Martin Liefrink	7	10	74
Jan Loggers	6	9	65
Harrij Mathijssen	4	4	35
Han Meibergen	8	9	74
Toon v Oudheusden	8	13	91
PeterBob Peerenboom-		9	82
BartJaap Pull ter G.	6	9	65
Gerard Roelofsen	4	8	52
Aart v Silfhout	8	8	70
Theo Soontiëns	4	5	39
Kees v Steenbergen	-	6	46
Jan Thijssen	6	8	61
Hans de Vries	6	11	74
Ruud Wink	8	8	70
P.M's:			
Arnold vd Goot	8	11	83
Henk Heezen	pm.	pm.	pm.
Harm Kloosterboer	9	6	65
Koos Witkop	9	12	91

De gemiddelde attendance komt uit op 69%. Henk Heezen is om bekende redenen buiten beschouwing gelaten. Verder dient bedacht te worden dat Dick de Bruin en Harm Kloosterboer door ziekte een (groot) aantal bijeenkomsten hebben moeten missen en dat voor Harrij Mathijssen door zijn eilandbestaan hetzelfde geldt. De echte attendance komt daarmee iets boven de 70 %.

De secretaris.

Over Middeleeuwen en nog wat zaken.

Hoe het ooit gekomen is weet ik niet precies, maar ik heb een fascinatie voor de Middeleeuwen. Wellicht is dat al op 9-jarige leeftijd begonnen toen ik een boek las over "Hielco, de ridder", met verhalen over ridderavonturen en gedrag dat ik pas veel later ben gaan begrijpen als voorbeeld van hoofse liefde. Maar ook degelijk geschiedenis- en literatuuronderwijs op de HBS zullen daartoe hebben bijgedragen. Onlangs kreeg ik van Gus cadeau het prachtige boek "Handgeschreven wereld", met als ondertitel Nederlandse cultuur en literatuur in de

Middeleeuwen. Vlot geschreven en prachtig geïllustreerd. Een heldere inleiding over het maken van boeken, de schrijvers en daarna een keurige behandeling van literatuur in vrome kringen, literatuur voor ridders en vorsten en tenslotte literatuur in de stad.

In dat laatste deel lees ik dat tegen het eind van de veertiende eeuw het vaker voor kwam dat edelen, plaatselijke en buitenlandse kooplieden, en andere aanzienlijke inwoners van de stad zich verenigden in besloten broederschappen waarbij men zich meestal vooral richtte op het tonen van vroomheid, maar tegelijkertijd het gezellige aspect van het samenzijn met gelijkgestemden werd gecultiveerd. Een soort christelijke serviceclub dus, waarbij vooral, zoals in het gilde van de Droge Boom, vooral Maria en de overleden leden van het gezelschap geserved werden. En de tijd van het calvinisme moest toen nog komen ...

Een rinkelend belletje in mijn achterhoofd deed mij denken aan onze bezoeken aan Venetië, een paar jaar geleden. Wij bezochten daar de Scuola Grande di San Rocco, het domicilie van een in 1487 opgericht gezelschap vooraanstaande burgers van de stad. (Als je ooit in de buurt bent, moet je beslist gaan kijken naar het schitterend door vooral Tintoretto beschilderde "clubgebouw".) Het doel van deze groep "aanzienlijke" burgers was om armen en zieken te helpen, hetgeen zeker tijdens het voorkomen van de pest niet alleen nobel maar ook dapper was, het waar nodig ondersteunen van armlastige arbeiders en het terzijde staan van de vele allochtone bevolkingsgroepen die de stad kende. (Zo is het woord getto van Venetiaanse afkomst, omdat joden verplicht waren samen te wonen in het gedeelte van de stad waar de ijzergieterijen waren gevestigd. Gettare betekent ijzergieteren.) Een echte serviceclub avant la lettre dus.

Terug naar de handgeschreven wereld. Het boek is doordrenkt van prachtige afbeeldingen uit kerkelijke, juridische en wereldse handschriften, incunabelen en steeds professioneler vervaardigde boeken. Heel boeiend om te bemerken dat veel van onze hedendaagse (christelijke) kenmerken hun oorsprong in de (late) Middeleeuwen vinden. En dat brengt mij bij één van de meest intrigerende boeken die ik de laatste jaren gelezen heb: " Voor een tijd een plaats van God" van emeritus-hoogleraar ethiek Kuitert. (De op zich merkwaardige titel is ontleend aan het gedicht Deïsme van Gerrit Achterberg.) Hij vraagt zich af waar het in het christendom, dat zelfs een hele cultuur in het leven heeft geroepen, ook al weer om begonnen was. " Die vraag stel ik in dit boek, en het antwoord brengt mij niet bij god, maar bij de mens. Mensen waren er al voor god er was, god en goden zijn producten van menselijke verbeelding, die ons als erfenis van vorige generaties zijn overgeleverd. Onze wereld zit anders in elkaar dan zij dachten, god is er

niet de oorsprong van, evenmin de verklaring voor alles wat ons overkomt, en dus hebben we niet meer zoveel aan die erfenis." In een buitengewoon boeiend betoog over o.a. de macht van het woord, over de kracht van verbeelding, de zin en onzin van religieuze mythe (zoals het verletterlijken van beide testamenten), het christendom als "gebruiksgeloof" schroomt hij niet om hoofdstuk 10 te noemen v/h god. Provocatief? Misschien. Maar zo gemakkelijk maakt hij er zich niet vanaf. Mensen brengen onder woorden en scheppen zich daarmee en wereld van betekenis. Zij zijn een plaats van god, maar voor een tijd, want eens gaat hij dood. En daarmee neemt hij, grondige beargumenteerd en gedocumenteerd, afscheid van het traditioneel christelijke godsbeeld, hetgeen voor de één schokkend en voor de ander bevrijdend kan zijn. En als je tegen de tijd dat je zover in het boek bent dat je denkt met lege handen te staan komt hij met een voor hem meest betekenisvolle vraag voor ons bestaan als mens: "Waar is Abel uw broeder?". Anders gezegd: "De liefde daar gaat het kennelijk om.(...) de liefde slaat alles met stukken, in liefhebben als acte reikt een mens boven zich zelf uit, en wordt hij voor anderen tot een plaats van de liefhebbende god." Een duidelijke keus dus voor de Scuola Grande en niet voor de Droge Boom.

Zoals gezegd een intrigerend en aan te bevelen boek, en tegelijkertijd misschien ook wel een boek over een tijdloos onderwerp. Zo is bijvoorbeeld de achtste symfonie van Mahler een hymne aan de liefde. Hij liet zich daarbij inspireren door Goethe. Die beschrijft de mystieke verbintenis van de mens met het onuitsprekelijke (de unio mystica), in feite het waarom zijn wij op aarde, als Caritas, de (christelijke) naastenliefde en Eros, de menselijke liefde. Op Mahleriaanse wijze verbindt de liefde de Hymnus en de Faust met elkaar. Scheelt het erg veel met wat Kuitert te berde brengt ?

De middeleeuwen dan maar laten voor wat zij waren, want niet meer bruikbaar? Zeker niet ! Al leven wij in een andere tijd, het verleden blijft boeien. Wij hebben er tenslotte heel veel fraais aan overgehouden dat de moeite waard is om gekoesterd te worden. En gelukkig lijkt de belangstelling daarvoor maar niet op te houden. Binnenkort verschijnen o.a. " Tijd in de Middeleeuwen" en "Middeleeuwse eetcultuur". En wat te denken van " Tussen autoriteit en empirie, de Middelnederlandse chirurgieën in de 14^e en 15^e eeuw en hun maatschappelijke context"? Zo kom ik de winter wel door. En hopelijk met een vleugje hoofse liefde.

HB.

*Wat doe je op drie 4 uur durende zitmiddagen in de week?
Welnu, trachten een verhaaltje te schrijven, moeilijk met 1 hand.*

Het mysterie van de haan.

In onze tuin staan veel besdragende bomen en struiken –met opzet geplant-, zoals lijsterbes, huls, males, Gelderse roos etc.

Dit om naast bloeiend groen, ook te kunnen genieten van de vele gevleugelde vrienden.

Bij een oppervlakkige telling kwam ik al aan dik twintig verschillende vogelsoorten.

Naast de alom bekende, krijgen wij ook bezoek van een specht, een koperwiek en een kruisbek in de winter.

Het is elk jaar weer fantastisch om te zien hoe een stel koolmezen hun jongen grootbrengt en ook voor ons plezier vele muggen en andere insecten wegvangt.

Om de dierentuin wat uitgebreider te maken, laten enkele konijnen regelmatig hun visitekaartje achter, terwijl ook een egel af en toe een korstje brood weghaalt.

Wat schetst onze verbazing, toen we een poosje geleden een nogal forse vogel tussen het struweel ontdekten.

Het was te kort en te ver weg om te kunnen ontdekken, wie dat nu weer was. Die komt wel weer terug, zeiden we tegen elkaar.

Ook de buurman had iets vreemds ontdekt. En jawel hoor, na een paar dagen stapte een forse kip door de tuin. Bij nader inzien bleek het een haan te zijn.

Waar hij vandaan kwam mag Joost weten. Het meest voor de hand ligt, dat hij uiteindelijk bestemd was voor de grill van Toon, maar de dans is ontsprongen en uit een krat met slachthaantjes ontsnapt is, of gewoon is weggewandeld uit de slachterij aan de Zuivelweg.

We worden er elke dag aan herinnerd, dat hij er nog is.

De ganzen van de buurman hebben hem geaccepteerd, alleen eten van hun voer is niet toegestaan.

Vele malen per dag worden we verblijd met het zo langzamerhand volwassen gekraai van haan Toon, zo hebben we hem genoemd!

Dick de Bruin

Leven en beleven

In juli hebben wij met ons gezin in het Noorden van Spanje het mooie Catalonië bezocht. Met de caravan naar een giga-camping met discotheek en allerlei andere zaken die passen bij de wensen van onze 3 middelbare scholieren. Lekker loskomen van alle dagelijkse beslommeringen en bovendien een gelegenheid om in een andere omgeving op te trekken met onze kinderen. Misschien besluit onze oudste dochter volgend jaar wel met haar vriend(innen) op vakantie te gaan en is dit de laatste keer met ons complete gezin. Alle reden om deze vakantie intens te beleven dus.

We hebben Igna beloofd, dat we haar een dagje naar haar vriend die in een hotel in Margrat de Mar verblijft, zullen brengen. Wij vermaken ons die dag met Kira en Stijn in een waterpretpark in de buurt. Steile glijbanen, snelle bootjesbanen enzovoort. Voor Stijn echter nog niet spectaculair genoeg. Buiten het park kun je voor maar liefst 40 euro bungi-jumpen! Marlie en ik kunnen Stijn er maar nauwelijks van overtuigen dat dit niet zo'n goed idee is, bovendien wel erg duur en tenslotte komen er nog meer vakantiedagen, betogen we.

Nadat we in Margrat met z'n vieren gegeten hebben en over de boulevard lopen komen we wéér langs zo'n angstaanjagende attractie. Hier kunnen twee personen zich in een bolvormige kooi 70 meter de hoogte in laten lanceren. Alleen al het aanschouwen ervan leidt bij iedereen tot groot ontzag. Stijns enthousiasme is echter niet te stuiten en van angst lijkt bij hem al helemaal geen spraken te zijn. Het gezeur begint natuurlijk weer van voren af aan.

Bij mij ontstaat een enorme stress. Enerzijds veroorzaakt door mijn grote gehechtheid aan het **leven** en anderzijds door mijn drang om alles te willen **beleven**.

Mijn gehechtheid aan het **leven** schreeuwt: *“is dit wel veilig genoeg? Stel dat een van die dunne staalkabels breekt? Hoe groot zou de kans daarop zijn? Stel dat er in één klap twee gezinsleden verongelukken?”* Mijn drang om te **beleven** fluistert echter: *“Één keer zou ik dit wel mee willen maken. Leuk om dit met je zoon te doen. Ik kan mijn angst toch zeker wel overwinnen?”*

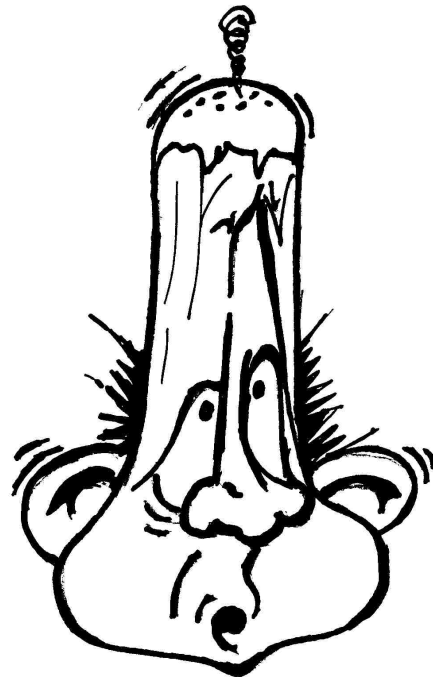
Daarnaast haal ik er in mijn gedachten nog een hoop niet relevante zaken bij: *“is dit niet wat duur? Zullen we het niet een andere keer doen?”* enz.

Marlie's duwtje, "moet je doen, is leuk voor Stijn etc." (Geen haar op haar hoofd die eraan denkt om dit zelf te doen!!) geeft uiteindelijk de doorslag.

Stijn en ik laten ons, na het ledigen van zakken, verwijderen van brillen etc., vakkundig vastbinden in de stoelen. Een camera, gericht op ons beiden, registreert onze reacties en emoties op video én voor het zeer geïnteresseerde publiek. De stalen kooi wordt vergrendeld, we liggen achterover en kunnen nog eens goed zien hoe hoog 70 meter wel is. De beide hotels aan weerszijden lijken er laagbouw bij! De kabels worden op spanning gebracht. Mijn hartslag stijgt naar ongekennde hoogte. Hoe lang zou het nog duren?

Hoooly
Malooooooooooooooooony!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!

Onder invloed van 4G versnellingskrachten zijn we in minder dan twee seconden op 70 meter hoogte. Mijn hart en verstand staan stil. Al mijn spieren zijn verstijfd. Ik sta doodsangsten uit. We vallen vervolgens diep naar beneden en de kooi draait daarbij een paar keer over de kop. De kooi stuitert nog een aantal keren over tientallen meters hoogte, voordat op zo'n 40 meter hoogte stil komen hangen. Stijn roept "Pap kijk eens een uitzicht!!" Mijn hoogtevrees denkt: "Wanneer laten ze ons eindelijk naar beneden?".

we
te
wat

Onder aangekomen, mogen wij én het publiek, nog eens nagenieten van de video. Onze belevingen zijn zichtbaar heel verschillend. Stijn is zich, zelfs tijdens deze capriolen, zeer bewust van de camera. Hij zwaait lachend en steekt zijn duimen op om te laten zien hoe geweldig hij het allemaal vindt. Bij mij straalt de spanning eraf en is de camera wel het laatste waar ik aan denk.

Voor 10 euro extra is de video van ons en hebben we het onomstotelijke bewijs van deze onvergetelijke belevenis.

De belevenissen tijdens de rest van onze vakantie zijn weliswaar minder enerverend, maar maken het leven gelukkig óók zeer de moeite waard.

Wij zijn zeer benieuwd naar wat “**leven en beleven**”, het door onze president gekozen thema voor het komende Lionsjaar, ons zal brengen.

Marlie en Tom

Verjaardagen

In de voorbije periode zijn de volgende
Lions jarig geweest:

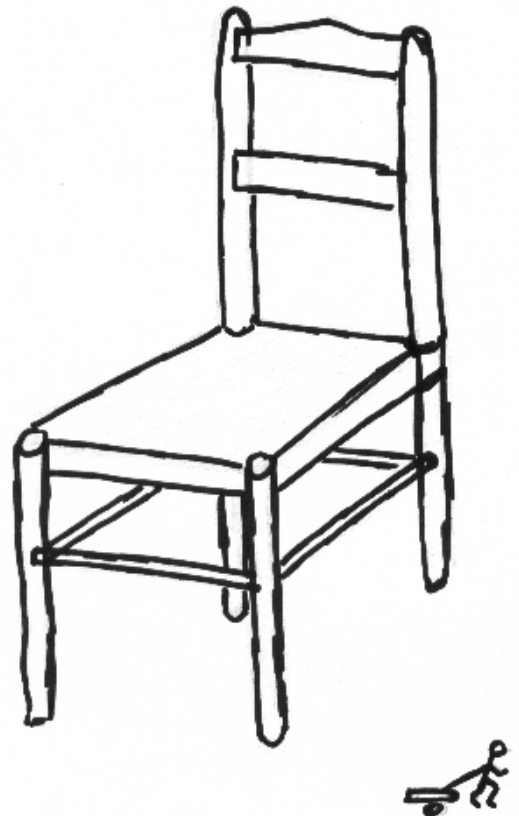
Gerard Roelofsen, 5 juli

Henk Heezen, 22 juli
Harry Mathijssen, 4 augustus
Theo Soontiëns, 10 augustus
Jan Loggers, 19 augustus
Wim Frommé, 27 augustus
Hans de Vries, 1 september

Bij deze (nogmaals) van harte gefeliciteerd!

De komende periode hopen de volgende
lionsleden hun verjaardag te vieren:

Jan van Iersel, 9 september
Arnold van der Goot, 15 september
Jan Thijssen, 16 september

Lions commissies 2003/2004

Leden	Hans de Vries, voorzitter Han Meibergen Jan Jurriëns
Social officer	Dick de Bruin
Activiteiten	Toon Gasseling, voorzitter Herman van den Broek Bert Lamers Martin Liefrink Gerard Roelofsen Theo Soontiëns Bart-Jaap Pull ter Gunne Henk Kouwenberg Kees van Steenbergen Peter Bob Peerenboom Ruud Wink
Jumelage	Jan Kruit, voorzitter Henk Drost Jan van Iersel Gerard Hehenkamp Marnix Jansen Venneboer Toon van Oudheusden
Jeugd	Chris Geurink Koos Kuiper Hans Kietselaer
Bulletin	Tom Jacobs, voorzitter Henk Breuker Ruud Wink Bart-Jaap Pull ter Gunne Theo Soontiëns
Kascontrole	Harrie Mathijssen Wim Frommé
Tail Twisters	Theo Kamps Chris Geurink
Public Relations	Ruud Wink
Milieu officer	Hans Bruyn
Interservice	Toon van Oudheusden Martin Liefrink
Sjoelbak	Jan Thijssen, voorzitter Henk Kets Rien ter Brugge Jan Loggers Aart van Silfhout Gerard Roelofsen
ICT officer	Henk Drost

Agenda 2003 / 2004

2003

20 augustus 2003	18.00 uur	Barbecue bij Wil & Henk Kets
3 september 2003	20.00 uur	Muziek, niet altijd een genoegen, door Arnoud Brok, bedrijfsarts-in-ruste, sportarts en muzikliefhebber en -kenner
4 september 2003		promotie voor kerstpakketten voor wereldwinkel bij Wink-groep
17 september 2003	18.00 uur	Tap Hap
27 september 2003		uitstapje naar Keulen met Dorsten
1 oktober 2003	20.00 uur	cursus reanimatie m.m.v. instructeurs van de Nederlandse Hartstichting
15 oktober 2003	20.00 uur	cursus reanimatie m.m.v. instructeurs van de Nederlandse Hartstichting
29 oktober 2003	19.00 uur	Dinner for Papillons (voorbereiding Lions 16.00 uur)
5 november 2003	20.00 uur	cursus reanimatie m.m.v. instructeurs van de Nederlandse Hartstichting met afsluitend toets
19 november 2003	18.00 uur	Tap Hap
november / december 2003		hulp aan wereldwinkel met kerstpakketten maken
3 december 2003	20.00 uur	Joost Hagendoorn vertelt over zijn ontwikkelingswerk in Zuid Afrika
17 december 2003	18.00 uur	Tap Hap
31 december 2003		vervalt i.v.m. het nieuwe jaar

2004

7 januari 2004		vervalt i.v.m. het nieuwe jaar
10 januari 2004	15.00 uur	Nieuwjaarsbijeenkomst met dames. Borrel en buffet bij "Het Borghhuis"
21 januari 2004	18.00 uur	Tap Hap
4 februari 2004	20.00 uur	Peter Bob Peerenboom stelt zich voor
18 februari 2004	18.00 uur	Tap Hap
3 maart 2004	20.00 uur	Max Daniel, hoofdcommissaris van politie, verhaalt over wederwaardigheden in het Spijkerkwartier onder voorbehoud
17 maart 2004	18.00 uur	Tap Hap
31 maart 2004	18.00 uur	Tap Hap met dames
7 april 2004	20.00 uur	Jan Kamsma, directeur CZ groep, maar vooral ook wijnkenner, laat ons genieten van wat wijn te bieden heeft onder voorbehoud
21 april 2004	18.00 uur	Tap Hap
5 mei 2004	20.00 uur	Joep Kuijsters, directeur ELA Medical, over wel en wee van de pacemaker onder voorbehoud
19 mei 2004	18.00 uur	Tap Hap
2 juni 2004	20.00 uur	nog in te vullen
16 juni 2004	18.00 uur	Tap Hap
30 juni 2004	19.00 uur	Bestuursoverdracht met Papillons ladies